

QUADERN D'APUNTS

N' Antich cava la seva fossa. Estratègia fracassada. La connexió sollerica

Alguns governants –cada pic més escassos– es signifiquen per la lucidesa i habilitat de les seves accions. Altres –una munió creixent– sols evidència allò que part de la ciutadania percep: la progressiva degradació intel·lectual del personal que es dedica a la política. L'estructura dels partits tendeix a marginar els individus amb dos dits de seny i a encimbellar els qui es mostren dòcils amb la maquinària de l'organització. Vull dir que -avui en dia- en política triomfen els llepaculs i els ambiciosos, que no són precisament els millors, ans al contrari són sovint els més idiotes i pocavergonyes de la colla. Crec que els partits abusen d'una veritat inqüestionable: que la democràcia és el menys dolent dels sistemes polítics. Per a ells el ciutadà s'ha d'estrènyer un ou i conformar-se amb el que hi ha per fotut que sigui perquè tot el demés encara és pitjor. I amb aquest so l'enterram. Per això passa el que passa i tenim el que tenim que –potser– sigui també el que ens mereixem.

El trencament del pacte de govern amb Unió Mallorquina per part de Francesc Antich és una bona mostra del que fins ara he escrit. El president pot haver obrat més bé o més malament, però en cap cas ho ha fet amb un mínim de seny. Ha donat una potadeta d'infant malcriat. Ha confós autoritat amb autoritarisme i ha cavat la seva fossa. N' Antich, a hores d'ara, duu camí de convertir-se en un cadàver polític. Cert que la imputació de la cúpula d'UM en diversos casos

de corrupció i les detencions fetes arran de l'operació Voltor exigien una resposta ferm i coherent amb l'anomenat “codi ètic”. El més raonable hauria estat el cessament de tots els implicats i l'inici d'una investigació interna de la gestió dels doblers públics en totes les conselleries, no sols en les governades per UM. Però el d'Algaïda s'ha estimat més trencar-ho tot d'una garrotada i fer pagar a justos per pecadors sense donar temps de reacció a Josep Melià. Un greu error. Com escrivia Joan Riera fa uns dies: “no hi ha res de més perillós en la política que un dèbil i acomplexat que es vol mantenir al tron del poder institucional”. Amb la seva decisió Antich ha ofès a tota la militància *uemita*, als culpables –que poc importa– i a tota la gent honesta –que n'hi ha– que ha treballat de valent al govern en aquests últims dos anys i mig. I això sí que és rellevant, perquè tindrà conseqüències per a futurs pactes en què UM tenguí la clau de la governabilitat. Com pot repicar la porta dels nacionalistes si el 2011 tornen esser decisius per formar una majoria al parlament? Com no sigui afluint-se la sivella,

baixant-se els calçons i acotant-se oferint-lis la flor ho veig francament complicat.

D'altra banda, Antich ha reflexionat poc i malament sobre aquest any i mig que li resta per esgotar la legislatura. Abans, amb UM al govern, els tres socis havien de cedir, però podien tirar endavant els seus projectes. Ara, en clara minoria, PSOE i Bloc s'hauran de plegar a la voluntat no sols d'UM, sinó -el que és molt pitjor- del PP. No crec que els *peperos* arribin a presentar una moció de censura contra Antich. Primer perquè han de fer bugada a ca seva i segon perquè els convé més erosionar un govern sense majoria parlamentària. Dit més clarament: n' Antich i companyia hauran de menjar m... durant setze mesos i arribaran al maig de 2011 sadolls i fent oi al rei porc. Sí, president Antich, sàvia decisió, la seva, i millor l'estratègia que ens proposa.

Perquè si en alguna cosa estan d'acord PSOE i PP és en què UM els fa tanta nosa que a les properes eleccions hauria de desaparèixer de l'arc parlamentari. De l'esvaiment del Bloc no cal preocupar-se: ja se n'encarreguen els seus propis membres. L'escenari polític il·lenc pactat pels grans partits espanyols és un bipartidisme en què el PP surt amb clar avantatge. Dit d'altra manera: el PSOE renúncia a governar i entrega el país a la dreta. Amb aquest panorama Antich té el futur polític decidit: el repòs etern o que el facin ministre –poc importa de què– a Madrid. És el triomf de la mediocritat.

El pacte progressista solleric ha donat una nova mostra de maduresa i prudència davant l'esquitxada que suposà la citació judicial del regidor Tomàs Plomer relacionada amb l'operació Voltor. El batle, Josep Ll. Colom ha demostrat tenir més bon judici que el seu company Antich i ha optat per mantenir el pacte tret que la cosa acabi embrutant-se de mala manera. Sóc del parer que Plomer –per pura higiene política– hauria d'abandonar la regidoria, les Cases de la Vila i la direcció d'UM a Sóller. Molt possiblement no farà res d'això. Davant el jutge reconegué haver-se embutxacat milers d'euros de les arques públiques a canvi de res. Quelcom molt lleig. A què espera? Au idò!

Joan Castanyer

CARTA AL DIRECTOR

Per al·lusions

La meua carta, no va ser una “pataleta, ni una al·legació pública” com vostè afirma, simplement com a ciutadà de Sóller vaig denunciar públicament entre altres la seva nefasta política en matèria d'aparcaments públics, li recordo que el dret i la llibertat d'expressió estan reconeguts a la nostra Carta Magna, Espanya es un estat democràtic i de dret, el totalitarisme ha passat a la història. De tota crítica o queixa es pot treure una opció de

millora, depenent-ne de la capacitat analítica del receptor “una queja un tesoro” és un llibre que tota organització qualificada sol tenir al seu abast. Els polítics estan per servir als interessos generals del poble, sotmesos a la crítica pública les seves accions, com a representants del poble, elegits democràticament, li recordo que vivint a una democràcia participativa, i que vostè ocupa el càrrec per voluntat pròpia, per la qual cosa percep unes retribucions econòmiques

que surten dels impostos dels sollerics. Fer esforços per dotar de zones d'aparcaments dissuasoris o alternatius no es un capritx personal, es una necessitat per qualsevol ciutat, més quan hi ha crisis i les idees del polítics per incentivar el comerç son absolutament necessàries, com les del Sr. Miquel Gual, amb polítiques públiques d'incentivació que acertadament desenvolupa, però personalment crec que això no va amb vostè. Per cert li vull matisar, que

totes les denúncies del personal de la ORA “no son multes” tenen el tractament de denúncies voluntaris, per la qual cosa conceptualment ni jurídicament no son multes, una vegada més ha mostrat el llautó. Si em vol donar lliçons de dret administratiu li recomano que es matriculi i acabi la carrera a la facultat de Dret i si és de Polítiques públiques a la facultat de Ciències Polítiques.

Miquel Quetglas

CARTA AL DIRECTOR

Una, magre i pobra

La diversitat d'un país hauria de portar un enriquiment social i cultural de gran abast. Però en un estat ric i generós en diversitat com és el nostre, hem viscut un segle XX presidit per la idea d'unitat. Més ben dit, per la difusió d'una idea unitària mal aplicada i gestionada. Unitat en el govern, amb un estat-nació, una cultura, una línia política, un origen i un destí, una religió, una llengua, una èpica comú, una raça, fins i tot un Caudillo... una temptativa constant d'assolir la unitat mitjançant una s i m p l i f i c a c i ó empobridora, totalment contradictòria i artificial, donada l'enorme diversitat que la pell de brau hi atresora. Una obcecació que ha portat a vertebrar piramidalment i maldestrament una idea d'unitat, com a finalitat en sí mateixa per sobre de tot, que s'ha mostrat impracticable durant segles. I sobretot, aplicada de manera ignorant i pedestre. Actualment les coses han canviat? Sembla que no. La societat actual és hereva d'aquesta idea simplista d'unitat, més enllà de la política. La majoria llegeix un sol diari, escolta una sola emissora de ràdio, i té un únic enfocament dels temes quotidians sense un bri de relativisme ni sentit crític. Encara molts es formen un criteri obeint els seus desitjos més íntims, busquen la confirmació d'allò que senten o aprenueren que era “correcte”, en necessitar sentir-se segurs de si mateixos llegint les receptes que confirmen la seva postura sense esforç. Qui sap si això és, com el futbol, un consol passatger per ignorar la realitat. Paradoxalment, molts necessiten emmotllar-la al seu gust, per sentir-se millor, i la converteixen en veritat i evidència. No cal dir que els mitjans mantenen un públic per la seva línia editorial i un enfocament determinat, apart dels continguts d'actualitat. Emperò, alguns mantenen posicionaments massa homogenis.

Com fruit d'això, la riquesa argumental desapareix i acaben per oferir un discurs fet i arrodonit en els seus plantejaments ideològics bàsics. Així estalvien als seus fidels haver d'esforçar-se en pensar un de propi. I, ja per extensió, que en pensin. Per això no pot distingir-se entre mitjans d'esquerra i dreta, progressistes i conservadors, sinó entre mitjans empobridors i enriquidors. És la ideologia del segle XXI que s'obre camí. Són els mitjans empobridors els qui, amb un discurs fàcil de formular i amb un públic habituat a la inculcació de lemes simplistes i visceral, han pres la iniciativa. El recurs és fàcil: la diversitat és caos, manca d'ordre, desconcert, inseguretat, anarquia. La unitat, en canvi, és coherència, ordre, eficàcia, seguretat i tranquil·litat. Pensament únic versus Apocalipsi, que amb una terminologia hàbilment treballada i repetida fins la sacietat, acaba per impregnar tota la vida quotidiana més enllà de la informació. Encara hi ha molta gent massa convençuda del que pensa. I massa poc sentit crític que amplii i matisi les pròpies idees, així com permeabilitat per rebre'n de contràries. Encara escassa tendència a la sana discrepància i a la tolerància d'idees alienes, així com disposició a canviar o enriquir les pròpies. Poca gent enforteix el seu esperit crític llegint o escoltant perspectives que no els satisfan, com si això els suposés perdre la fidel adhesió dels seus similars. Massa convicció i poca tolerància, massa tertúlia i poc debat, massa profeta i poc poble. Brolla el desig de guanyar a l'altre i poc de conciliar o e v o l u c i o n a r conjuntament, de passar per sobre dels demés, i guanyar al diferent com a magre consol. Per a molts, l'altre és diferent i està equivocada, perquè només hi ha una veritat: la única. La pròpia. Quanta diversitat malbaratada.

Manel Garcia